

ולכאורה זה תמיה רבתי על רבינו יונה מגמ' מפורשת שגם במלחמת מצוה יש מצוה למנות משוח מלחמה.

אבל לפי דברינו ניחא, שהרי במלחמת מדין היה חסד תנאי מלחמת מצוה. חדא, שלא היה שם גיוס כללי של כל ישראל ו"במלחמת מצוה הכל יוצאים אפילו חתן מחררו וכלה מחופתה" כמבואר במשנה סוטה מ"ד. ושם לא הלכו כל ישראל רק אלף למטה אלף למטה, כמבואר בפרשת מטות, ואפשר שמלחמת מצוה שאין כל ישראל יוצאין ואין חיוב על כלל ישראל להלחם במלחמה זו היתה גם כן ההכרזה: מי שבנה בית ומי שנשא אשה ישוב לביתו. ועוד, שלא היה כאן תנאי מלחמת מצוה, שמלחמת מצוה אין מניחין מהם נשמה, ובמלחמת מדין כתוב "וכל הטף בנשים אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם", והורגים רק הזכרים הגדולים כמו מלחמת רשות, נפקע מהם דין מלחמת מצוה, ולפיכך היתה מצוה למנות במלחמת מדין משוח מלחמה גם לשיטת רבינו יונה, כי שם היתה גם כן הכרזה: מי האיש שבנה בית ונשא אשה ישוב לביתו.

יוצא מכל דברינו שיש תנאי מלחמה ויש שמעכבים בעצם דיני מלחמה, ויש שמשנים את הדין ממלחמת מצוה למלחמת רשות. אבל מלחמת ישראל עם ערבים נכללות בזה, כאמור, שלוש מלחמות מצוה ובתוכן גם מלחמת עמלק, שלעולם לא נפטקה המלחמה, "מלחמה לה' בעמלק מדור דור", ואפילו אין אורים ותומים, שגם לשיטת הרמב"ן שבמלחמת מצוה בעינין גם אורים ותומים — זה רק לכיבוש הארץ והצר הבא עלינו, אבל למלחמת עמלק שהמלחמה נמשכת מימות משה רבינו עד ביאת הגואל צדק — יש בה כל דיני מלחמת מצוה, ויש כוח לממשלת ישראל לגייס את העם ואין הבדל בין כהן לוי וישראל.

קדושת עבר הירדן, האם הוא כארץ ישראל

כתב הרמב"ם בפרק ד' מהל' שמיטה ויוכל: עבר הירדן שביעית נוהגת בה מדבריהם וספיקי סוריא ועבר הירדן מותרין באכילה, לא יהיו ארצות אלו חמורין מארץ ישראל שהחזיקו בה עולי מצרים, עכ"ל.

ובהשגות הראב"ד: עבר הירדן מה היה צריך להביאו מקל וחומר? הרי לא החזיקו עולי בבל וכן סוריא עכ"ל.

ובכסף משנה כתב לתרץ ההשגה: ויש לומר דאין אנו יודעין אם כבשו עולי בבל קצת הארצות מעבר הירדן ומסוריא, שהיו בבית שני מלכים תקיפים כמו שמצינו בינאי המלך שכבש ששים עיר כדאיתא בקדושין פרק האומר,

ע"כ דבריו. ובמשנה למלך כתב על הכסף משנה שדברים אלו הם מתמיהים, שאם כבשו עולי כבל קצת ארצות מעבר הירדן, למה כתב הרמב"ם שעבר הירדן שביעית נוהגת מדבריהם? היה לו לומר שבארצות שכבשו עולי כבל יהיה שביעית נוהגת מן התורה? אלא ודאי דס"ל דעבר הירדן לא היה מכיבוש כבל, עיי"ש בדבריו.

ובתוספות יבמות דף ט"ז ד"ה עמון, נראה דס"ל דעבר הירדן הנוכר בפרק ט' ממסכת שביעית היה מכיבוש כבל אלא שכתבו שהוא דוקא של ארץ סיחון ועוג שלא היתה מעמון ומואב, ועיין עוד שם בשם ר"ת, ועיין בר"ש ידים פרק ד' משנה ג' עיי"ש.

ונראה לי לתרץ דברי הרמב"ם ודברי הכסף משנה באופן זה: דהנה הרמב"ם פסק בפרק ב' מהל' בכורים הל' א' וז"ל: ומביאין בכורים של דבריהם מערי סיחון ועוג ומסוריא עכ"ל, ובשו"ת מהרי"ק שורש כ"ב הקשה למה כתב הרמב"ם דחייב רק מדרבנן והרי ערי סיחון חייבין במעשר מדאורייתא? ותירץ דבכורים פרק א' משנה י' איתא: אלו מביאין וקוראין וכו' ועבר הירדן ריה"ג אומר אין מביאין בכורים מעבר הירדן שאינו ארץ זבת חלב ודבש. וס"ל להרמב"ם דגם ת"ק מודה לריה"ג דמן התורה פטורין מהאי טעמא, רק מדרבנן לחוד קמחייב ליה וריה"ג גם מדרבנן פוטרו ופסק הרמב"ם כת"ק.

ועל תירוצו קשה, דמנלן לומר כן? דהרי מדחשבה המשנה לעבר הירדן בהדי כל הנך דמביאין וקוראין משמע להדיא דת"ק מחייב מדאורייתא דומיא דאינך — ובכ"ב דף פ"ב מבואר דכל היכא דאיכא ספק אם חייב בכורים או לא אינו קורא כי היכא דלא נימא דפטורין מתרומות ומעשרות, וא"כ עבר הירדן אם אינו חייב לת"ק בכורים מדרבנן הוי ליה למימר דאינו קורא. ובספר "כית הלוי" יצא לתרש פירוש חדש בדברי הירושלמי ומתרץ בזה דברי הרמב"ם וכתב דבאמת אינו תלוי כלל חיוב בכורים בחיובי תרומות ומעשרות ויש להם דינים מיוחדים.

דהנה הירושלמי פ"א ה"ח על פלוגתא דת"ק וריה"ג על המשנה דבכורים כתב וז"ל: "אשר נתתה לי", לא שנטלתי לי מעצמי, מה ביניהון? אמר רבי אבין חצי שבט מנשה, עיי"ש. ומפרש הפני משה דקאי על ר' יוסי הגלילי והברייתא חולקת על המשנה דאמרה הטעם לריה"ג דאינו זכת חלב ודבש. ומפרש עוד, מה ביניהון חצי שבט מנשה שלא נטלו מעצמן, ד"ויתן להם משה" כתיב, ורק בני גד ובני ראובן בקשו ונטלו מעצמן, אבל לטעם המשנה דאינה ארץ זבת חלב ודבש אפילו חצי שבט מנשה כן, שאינו ארץ זבת חלב ודבש, ע"כ פירוש הפני משה בירושלמי.

אמנם פירושו דחוק דנימא דשבטי ראובן וגד בשביל שבקשו חלקם ממשה רבינו ישתנה הדין לענין בכורים בעבר הירדן, ועוד דזה דחוק לומר שהברייתא חולקת על המשנה, ובפירוש המשניות על המשנה שם כתב על דברי ת"ק וז"ל: ועבר הירדן אפ"י שאינו זבת חלב ודבש, השי"ת נתנו לנו ואפשר לומר אשר נתתה לי ע"כ.

הרי למדנו מדבריו דגם ת"ק ס"ל הך דרשא אשר נתתה לי ולא שנטלתי מעצמי והך דעבר הירדן נקרא אשר נתתה לי דלא נלחמו בסיחון ועוג רק על פי הדיבור כדכתיב בקרא ואת ארצו החל רש.

לפיכך מפרש ה"בית הלוי" פירוש חדש בדברי הירושלמי, דהך דרשה אשר נתתה לי ולא שנטלתי מעצמי סתמא היא, וכ"ע מורים בזה הדרשה, ופירוש הדבר דאם יכבשו ישראל עוד מדינה ויקדשו אותה בקדושת ארץ ישראל על ידי מלך וכל ישראל דלכו"ע שמיה כיבוש ותתחייב בתרומות ומעשרות מדאורייתא כארץ ישראל, מכל מקום פטורה מבכורים מהדרשה אשר נתתה לי ולא אשר נטלתי מעצמי, ואפילו לת"ק דלא מצריך זבת חלב ודבש. ולפי זה יוצא פירוש חדש בדברי הירושלמי: מה ביניהון? פירוש מה איכא בין דרשת ריה"ג דמעט שאר מדינות מזבת חלב ודבש וכין הך דרשה דאשר נתתה לי ולא אשר נטלתי מעצמי — חצי שבט מנשה, פירוש עבר הירדן, ולא דוקא נקט הירושלמי חצי שבט מנשה והוא הדין לשבט ראובן וגד, דמ"ד אשר נטלו מעצמן אלו לא נטלו מעצמן דעל פי הדיבור היתה אבל לריה"ג דפטור מבכורים מטעם ארץ זבת חלב ודבש, עבר הירדן לא הוי ארץ זבת חלב ודבש.

ולפי זה יוצא דכסוריא אפילו למ"ד כיבוש יחיד שמיה כיבוש גם לת"ק פטור מבכורים מן התורה אף דחייב בתרומות ומעשרות, דיש פטור מיוחד בבכורים אשר נתתה ולא אשר נטלתי מעצמי. ולפי זה הא דמחייבין עבר הירדן בככורים ולא נקרא אשר נטלתי מעצמי, מפני שנלחמו על פי הדיבור ואין עליהם דין של ארצות הנכבשות דפטורין מבכורים. ולפי הנחות אלו זה ניחא בזמן בית ראשון וגם בבית שני למ"ד קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבא וגם עתה נמשך החיוב של בכורים בעבר הירדן מקדושה ראשונה שהיא על פי הדיבור, אבל למ"ד קדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא וכשנחרב הבית בטלה קדושת הארץ ואח"כ בקדושת עזרא נתקדשה שנית, נהי דקידש עזרא גם לעבר הירדן, מכל מקום הרי השתא כיון שלא הוי קידוש עזרא על פי הדיבור ולא נחשב מגופו דארץ ישראל, הלא זה בכלל אשר נטלתי מעצמי ואין לנו לחייב בככורים רק בארץ ישראל ממש דכתיב מארצך אבל מה שקידשו שאר מדינות חוץ מארץ ישראל אע"ג דחייבין בתרומות ומעשרות מן התורה פטורין מבכורים דלא עדיפא מסוריא דפטורה מן התורה גם למ"ד כיבוש יחיד שמיה כיבוש.

ולפי זה צריכים לפרש שדברי ת"ק במשנה, דעבר הירדן חייב בבכורים מן התורה מיירי בית ראשון או בית שני למ"ד קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבא, אבל הרמב"ם פסק דקדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא כמבואר בהל' תרומות פרק א', משו"ה פסק דעבר הירדן פטור מן התורה מבכורים ורק מדרבנן חייב דלא גרע מסוריא דמבואר במסכת חלה דחייבת בבכורים, ע"כ תוכן דבריו הנפלאים של ה"בית הלוי".

והנה לכאורה יש להוסיף עוד דאם לא נחשב עבר הירדן מגופה דארץ ישראל רק כארצות הנכבשות ע"י רוב ישראל ומלך, מפני שהם אינם מו' עממים שהבטיח הקב"ה לאברהם אבינו, וא"כ בביאת עזרא כיון שלא היה ביאת כולכם כמבואר בכתובות דף כ"ה ע"א ורמב"ם פרק א' מתרומות הל' כ"ו, ומפורש ברמב"ם פרק א' מהל' תרומות הל' ב' דארץ ישראל האמורה בכל מקום היא בארצות שכבשן מלך או נביא מדעת רוב ישראל וזה הנקרא כיבוש רבים וכו' ולפי"ז בזמן עלית עזרא לא משכחת ליה ארצות הנכבשות כיון שלא היו רוב ישראל וא"כ אפילו כבשו עולי בבל את עבר הירדן לא יחול עליה דין ארץ ישראל והווי רק כיבוש יחיד, והא דנתקדשה ארץ ישראל בביאת עזרא אף דלא היה ביאת כולכם ילפינן מקרא מיוחד כמבואר בירושלמי שביעית פרק ו' הל' א' "והטיבך והרבך מאבותיך וכו'" — אבותיכם לא היה עליהם עול מלכות ואתם אע"פ שיש עליכם עול מלכות וכו', אבותיכם נתחייבו עד שעה שקנו כולה אבל אתם ראשון ראשון קנה ומתחייב ע"כ. אבל ארצות הנכבשות לא נתקדשו בזמן עזרא כיון שלא היה רוב ישראל.

ומצאתי בחזון איש על זרעים ס"י ג' שכתב ג"כ דכל מקום אשר תדרוך כף רגלכם אפילו בחו"ל, לא היה נוהג בבית שני שלא היו כל ישראל עליה ולא היה אורים ותומים עיי"ש, והנה על דין אורים ותומים דבעינן לכיבוש רבים זה רק לשיטת רש"י בע"ז כ"א דזה הטעם של כיבוש יחיד לשיטתו, אבל הרמב"ם ושאר הראשונים לא סוברין כן.

ועוד טעם יש לומר דבכיבוש עזרא לא תחול קדושת א"י בארצות הנכבשות לפי הספרי שהביאו התוספות בגיטין דף ח' דלפיכך היתה על סוריא דין כיבוש יחיד שלא היתה עדיין ארץ ישראל כבושה, כדאמר התם סמוך לפלטורא שלך לא הורשת אבל אחר שכבש כל ארץ ישראל דריש התם "כל מקום אשר תדרוך כף רגליכם וכו'" שכל מה שהיו כובשים מחו"ל יהיה קדוש וכו'. וכן הביא הרמב"ם דינו של הספרי להלכה בפרק א' מהל' תרומות הל' ג'.

ולפי זה, כיון שהרבה כרכים כבשו עולי מצרים ולא כבשו עולי בבל כמבואר בחגיגה דף ג', וא"כ לא נכבשה כל ארץ ישראל ע"י עזרא ואיך אפשר לחול על עבר הירדן דין ארץ ישראל כיון שלא נכבש כל ארץ ישראל? ולפי זה

יש לעבר הירדן רק דין ארצות הנכבשות כמבואר ב"בית הלוי" שהבאתי, ואף שע"י משה רבינו נכבש עבר הירדן לפני שנכבשה ארץ ישראל וחל עליו קדושת ארץ ישראל, אין מזה ראיה, ששם היה על פי הדיבור, אבל בקידוש עזרא לא היה על פי הדיבור.

והנה לכאורה יש לחדש ולומר על פי שיטת הרמב"ם פרק ו' מהל' בית הבחירה הל' ט"ז שכתב לחלק בין קדושת עזרא לקדושת יהושע, שקדושת יהושע היתה על ידי כיבוש וכיון שנלקחה הארץ מידי ישראל בטל הכיבוש ונפטרה מן המעשרות, אבל עזרא לא קדשה בכיבוש אלא בחזקה שהחזיקו בה ולפיכך לא נטלה קדושתה אע"פ שנלקחה הארץ. ולפי הירושלמי שהבאתי לעיל ממסכת שביעית פרק ו' ילפינן ירושת עזרא מקרא מיוחד מוהטיבך מאבותיך דאפילו לא היה ביאת כולכם ואפילו היה עליהם עול מלכות — נתקדשה, ולשיטת הרמב"ם הוא מטעם חזקה.

ולפי זה אפשר לומר דאימתי אמרינן דאם לא נכבשה ארץ ישראל לא חל על הארצות הנכבשות האחרות קדושת ארץ ישראל, דוקא בקדושת יהושע שהיתה ע"י כיבוש ולפיכך הפיקעה התורה שלפני שנכבשה הארץ לא תחול הקדושה גם על כיבוש ארצות אחרות, אבל בעליית עזרא שקדושת הארץ לא באה מחמת כיבוש אין בכלל דין כזה שלא תחול הקדושה גם על כיבוש ארצות אחרות וצ"ע בזה.

בעצם יש לחקור בדין דסמוך לפלטורא שלך לא כבשת האמור בספרי, אם זה דין בהכרות המלחמה שאין להכריז מלחמת רשות לפני שנכבשה כל הארץ, והוי כמו שמלך הכריז מלחמת רשות שלא על פי סנהדרין (פירושו: מלחמת רשות לכבוש ארצות לפני שנכבשה הארץ, אבל סתם מלחמת רשות כשביל ביזה הותר להם).

ולפיכך כיון שאין על זה דין מלחמה הוי כמו שיחידים התנפלו לכבוש ומה שיכבשו יהיה רק כיבוש יחיד כיון שאין על זה שם מלחמה של כלל ישראל. וגדולה מזו כתבו האחרונים שאם מלך יכריז מלחמת רשות שלא על פי סנהדרין ואין על זה דין מלחמה, אין להתיר גם יפתיאור, דמה שהתורה התירה יפת-תואר זה רק במלחמה, והכרות מלחמה בלי סנהדרין אין עליה דין מלחמה רק זו התנפלות של יחידים.

או שדין של הספרי דסמוך לפלטורא שלך לא כבשת הוא דין בקדושת ארצות הנכבשות שאי אפשר לקדש ארצות אחרות לפני שנכבשה ארץ ישראל אבל אין זה שייכות לדין הכרות מלחמה.

ואפשר שבזה תלוי המחלוקת של רש"י ותוס' בדין כיבוש יחיד בגיטין דף ת', דרש"י מפרש שלא היו כל ישראל ביחד כדרך שהיו בכיבוש יהושע שכבשו לצורך כל ישראל קודם חלוקה, אבל דוד לא כבש אלא לצורכו עכ"ל.

והתוספות חולק שם ומביא דברי הספרי, דסמוך לפלטורא שלך לא כבשת עיי"ש, ולפי דברינו אפשר ג"כ דרש"י אינו חולק על הספרי אלא רש"י סובר שזה דין בהכרות המלחמה שאין כח למלך ולסנהדרין להכריז מלחמה לכבוש ארצות לפני שכבשו את ארץ ישראל ולפיכך יש עליהם דין התנפלות של יחידים והוי כיבוש יחיד, והביאור ברש"י גיטין דכיבוש סוריא לא היו כל ישראל ביחד פירוש שלא היה על זה דין מלחמה כיון שהיה לפני כבוש הארץ, אבל בתוס' סוברים שזה רק דין בכיבוש ארצות הנכבשות מלבד א"י.

ועכשיו נחזור לענייננו לתרץ דברי הרמב"ם, לפי הנחות אלו שכתבנו דעבר הירדן אפילו כבשה עולי בבל לא הוי רק כיבוש יחיד או מפני שלא היה ביאת כולכם או מפני שנכבשה לפני ארץ ישראל, ולפי זה מתורצים דברי הכסף משנה והרמב"ם דאפילו כבשו עולי בבל חלק מעבר הירדן לא תחול עליו קדושת ארץ ישראל ודוק. ולפיכך ניחא מה שהרמב"ם מסיק: לא יהיו ארצות אלו חמורין מארץ ישראל שהחזיקו בה עולי מצרים, והראב"ד השיג ושאל מה היה צריך להק"ו הרי לא החזיקו בה עולי בבל? ולפי דברינו ניתא דהחזיקו עולי בבל כהכ"מ אלא דלא נתקדשה מדאורייתא כיון דלעבר הירדן יש רק דין ארצות הנכבשות והוי רק כיבוש יחיד ולפיכך נוהגת שביעית רק מדבריהם. ובוה יש לתרץ דברי הר"ן דסתרי אהדי דבנדרים דף כ"ב ע"א: ההיא שעתא לא עברינן ירדנא, כתב הר"ן: ועבר הירדן לא נתקדש להבאת העומר ולמקצת קדושות. ובחידושי הר"ן בר"ה דף י"ג ע"ב: מהיכן הקריבו, וא"ת דלמא מעבר הירדן מחלק בני גד ובני ראובן שנטלו בראש י"ל דעומר מצותו להביא מיהודה. ואין לומר דעומר הראשון היה שלא כמצותו עכ"ל, מפורש מדבריו שנתקדש עבר הירדן גם להבאת עומר, ובספר סדרי טהרה ריש כלים העיר על זה.

ולפי דברינו על פי דברי ה"בית הלוי" ניחא דגמ' ר"ה איירי בזמן כיבוש יהושע שנתקדש עבר הירדן בכיבוש משה רבינו כארץ ישראל ממש על פי הדיבור ויכולים להביא העומר משם. אבל הגמ' נדרים כ"ב מיירי בקדושה שניה של עזרא כמבואר שם, ולא היה על עבר הירדן דין קדושת ארץ ישראל רק כיבוש יחיד כמו שהסברתי לעיל, ולפיכך לא מביאין עומר מהם.

והנה הגאון ר' מנחם זמבה זצ"ל, וכן הגאון בעל" חזון איש זצ"ל, הוכיחו שעבר הירדן הוא כארץ ישראל לכל דבר, ממה דאמרינן בערכין דף ל"ב ע"ב: משגלה שבט ראובן ושבט גד וחצי שבט מנשה בטלו יובלות, שנאמר "וקראת דדור בארץ לכל יושביה" — בזמן שכל יושביה עליה לא בזמן שגלו מקצתן ע"כ.

מוכח אפוא מהגמ' דעבר הירדן הוא כארץ ישראל לכל דבר, דאל"כ לא היה מבטל עבר הירדן שם יושביה עליה דארץ ישראל, וכי דין ארצות הנכבשות

ע"י מלך ורוב ישראל וגלו משם ישראל, יבטל דין דכל יושביה עליה דארץ ישראל?

ולפי דברי ה"בית הלוי" אין מזה שום ראיה, דבכיבוש ראשון של עבר הירדן שהי' על ידי משה רבינו על פי הדיבור, היה לעבר הירדן דין ארץ ישראל ממש, ולפיכך אומרת הגמ' שפיר דמשגלו שבט ראובן ושבט גד וחצי שבט מנשה בטלו היובלות, אבל בקידוש שני של עזרא שקדושה ראשונה בטלה וכיון שעבר הירדן אינו מגופו של ארץ ישראל אפילו יכבשו עבר הירדן מלך ורוב ישראל יש עליהם רק דין ארצות הנכבשות, כיון דבקידוש שני לא הי' על פי הדיבור ואינו מגופו של ארץ ישראל.

ועיין בתשב"ץ חלק ג' סי' קצ"ח שכתב להפך דארץ ישראל כולל גם עבר הירדן עיי"ש, ובסי' ר' דן שם לענין מצות ישיבת ארץ ישראל שהיא משום קדושת שכינה, וזה ליכא בעבר הירדן, ועיין בברכי יוסף או"ח סי' תפ"ט בזה באריכות עיי"ש, וכתב להשוות ענין עבר הירדן על פי ה"כפתור ופרח" דהי' גם בארץ ישראל מקום שנקרא עבר הירדן ובזה אמרו דמביאין עומר, אבל בעבר הירדן דסיחון ועוג לכ"ע לא מביאין עומר, ובר"ן כר"ה מפורש דמביאין עומר מהם, אבל לפי דברינו ניחא.

הסמכות של ראש גלותא

כתב הרמב"ם פרק ד' מהל' סנהדרין הל' י"ג וז"ל: ראשי גליות שבבבל במקום מלך הם עומדין ויש להן לרדות את ישראל בכל מקום ולדון עליהם בין רצו בין לא רצו שנאמר "לא יסור שבט מיהודה" אלו ראשי גליות שבבבל עכ"ל, והוא בגמ' סנהדרין דף ה', ובהגהות מיימוניות: בירושלמי מפני מה ראש גולה שבבבל גדול מן הנשיא שבא"י מפני שהוא בא מן הזכרים והנשיא בא מן הנקבות. ועיין בתוס' שם.

והנה בריב"ש סי' רע"א כתב שאם מנה המלך במלכותו דיין ישראל שידין בין איש לחבירו והוא מומחה ובקין בדינין שריניו דין ויכול לכוף בעלי דינין לדון לפניו כדאמרינן בגמ' סנהדרין דף ה': פשיטא מהכא להתם מהני דהכא שבט והתם מחוקק, דתניא "לא יסור שבט מיהודה" אלו ראשי גלות שבבבל שרודין את ישראל בשבט, ו"מחוקק מבין רגליו" אלו בני בניו של הלל שמלמדן תורה ברביס, ופירש רש"י ז"ל: שרודין, שיש להם כוח וזכות ממלכי פרס עכ"ל, ואע"פ שנשיאי ישראל שבארץ ישראל גדולים בתורה יותר ועוד שהם סמוכין וכו', אפ"ה בענין נטילת רשות דדבר של ממון הוא — ראש גולה שבבבל עדיף מנשיא ישראל, שהנשיא מצד התורה אין לו לתת רשות רק בארץ ישראל ובעיירות הסמוכות לה, וראש גולה שבבבל יש לו רשות בבבל ובארץ ישראל, וזהו מפני הכח שיש לראש גולה ממלך פרס שהיה ממלך בכל הארץ והיא